

ԱԶԳԱՅԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ.

ՔՐԻՍՏՈՍ ՅԱՐԵԱՒ Ի ՄԵՌԵԼՈՅ.

Հաւատացեալք Քրիստոսի, մեր Փրկիչը մարդկան փրկութեան մեծ գործը ի գլուխ տարաւ փառաւոր յաղթանակաւ, յաղթեց աշխարհի իշխանութեանը, առ ոտն իոխեց մեղքերի ամեն տեսակները, հարթեց մեր յառաջ առաքինութեան, բարեգործութեան եւ Արքայութեան ճանապարհը, խորտակեց մարդկութեան վերայ բռնացող յաւիտենական մահու եղջիւրները եւ աստուածային փառօք յարեաւ ի մեռելոց Իւր յարութիւնը մեր հաւատացեալներին նոյնօրինակ յարութեան անսուտ առհաւատչեայ պարգեւելով: Նորա ամբողջ երկրաւոր կեանքը մի երկունք, պատրաստութիւն էր մեր ամենիս փրկութեան, մեր կեանքը եւս թող երկունք ու պատրաստութիւն լինի մեր սեպհական փրկութեան: Յիսուսի յարութիւնը աւետող երկնային հրեշտակի ձայնը թող յարուցանէ եւ մեզ մեր բարոյական մեռելութիւնից. լցնէ մեր սրտերը Յիսուսի եւ ընկերի սիրով, զինէ մեր հոգին մեր յարութեան եւ երանական կենաց վայելման յուսովն ու հաւատովը, որով կարող լինինք մեր քրիստոնէաւայել առաքինութիւններովն ու բարի գործերով յաղթանակել աշխարհի եւ նորա ամեն հոգեկորոյս մեղքերի ու հրապուրանքների վերայ ու մեր հոգեբուխ գոհութեանս փառաբանութեան եւ աղօթից անուշահոտ իւզով ու խնկով պատրաստութիւնք տօնելու Փրկչի աստուածային յարութիւնը, յաւիտենական կենաց մէջ Նորան փառակից լինելու կենդանի յուսով ու հաւատով:

ՀԱՅ ԲԵՌՆԱՎՐԻ ԶԱՏԻՎԸ.

Քսան տարի է, որ իմ քաղցր ամուսին
 Անուշ, մանրիկ զաւակներուս հետ մէկ տեղ
 Քաղցած, ծարաւ թողեր մեր տուն մեր երկիր,
 Պանդխտութեան մէջ կտանջուիմ ես այստեղ:

Իմ հաց՝ մոխիր, ջուրս լեղի է փոխուել,
Արտասուելէս աչքերուս լոյսն է քաղուել
Զօր ու զիշեր ծանր բեռներ կրելէս
Մէջքս ծներ, իսպառ կմախք եմ դարձել:

Բայց դեռ նոյնն եմ, նոյն բեռնակիրն եմ՝ աղքատ.
Մերկ ու քաղցած զիմ կեանք կողրամ՝ յուսահատ.
Իմ բաղդակից շատ մի անսիրտ հայ մարդիկ
Պուզան կասեն « շնորհաւոր քո զատիկ »:

Ո՛չ, ո՛չ Հայեր, մենք մեր զատիկ կտօնենք,
Երբ այսպէ՛տ լուծ մեր վզէն կթափենք,
Եւ խնդութեամբ մէկ մէկու ձեռք պարզելով,
« Այսօր ահա՛ զատիկ Տեառն է » կըօշեմք:

Այո՛, մենք մեր զատիկն այնօր կտօնենք,
Երբ ազատուած մեղաց, մարմնոյ վշտերէն,
Յուպ ի ձեռին՝ ուրախ կընկնենք ճանապարհ
Դէպ այն երկիր, ուր պատկերնուս կան նշխարք:

Այո՛, մենք մեր զատիկն այնօր կտօնենք,
Երբ օտարաց զրանն ապրիլէ կզաղրենք.
Երբ մեր ձեռքով Հայու երկիր կհերկեմք,
Անով կապրինք, անոր մէջ ալ կմոռնենք:

Այո՛, մենք մեր զատիկն այնօր կտօնենք,
Երբ մեր զաւկաց, մեր տմուսնուն հետ մէկ տեղ
Մեր պապերու օճախներուն մէջ ժողուած,
Մեր քրտինքով վառուած կուտեմք հալալ հաց:

Այո՛, մենք մեր զատիկն այնօր կտօնենք,
Երբ կշատնան մեր մէջ բարի հարուստներ,
Որ մեր ձեռք ոյժ՝ և մեր զաւկաց՝ գիր՝ ուսում
Տալու համար չխնայեն արծաթներ:

Այո՛, մենք մեր զատիկն այնօր կտօնենք,
Երբ կշատնան մեր քաջ, արթուն հովիւներ,
Որ Հայու սուրբ Եկեղեցւոյն չեն թողներ,
Որ ձեռք զարնեն մեզ պարտաւոր չեմք:

Այո՛, այնօր « շնորհաւոր մեր զատիկ »
Պարենք ասել մենք մէկ մէկու խնդազին,
Այո՛, այնօր հայրը որդուն՝ որդին մօր,
Եղբայր եղբոր զատիկ կարգայ շնորհաւոր:

ՍԷԹ.